

OPINIÓ

Sergi Sol i Bros

Periodista

La unitat es practica

Fa uns dies dinava a Madrid amb el responsable d'opinió d'un diari de la metròpoli. El periodista m'explicava com va ser testimoni directe del moment en què comunicaven a Zapatero –en visita oficial a Montevideo– que Montilla havia decidit pactar amb ERC el novembre de 2006 i reeditar el tripartit que, per a ZP, era ja aleshores un malson.

Gloriosa instantània per als presents, observant en cos present com el president espanyol es desenaixava. Si el punxen no hi troben sang. El líder del PSOE havia compromès la seva paraula a Mas el febrer d'aquell any, en segellar el pacte estatutari, imposant als seus coreligionaris del PSC a Catalunya que la presidència del país havia de ser per a CiU si era el partit més votat. Això, sens dubte, també explica el desdeny amb què Mas ha tractat Zapatero des d'aleshores. El de CiU hi va fer confiança, a canvi de deixar un Estatut assumible pel PSOE a Madrid, tal i com amb la boca petita admetria Felip Puig en una sonada confessió. Parlava Mas d'un Montilla sotmès al PSOE a compte de la penosa actuació a Madrid del PSC. Ara bé, que no oblidí Mas que ZP el volia a ell de President i no a Montilla.

Ve a tomb la qüestió perquè l'altre dia un periodista em deia que havia preguntat a Laporta què va votar al referèndum de l'Estatut. Però l'expresident barcelonista només recordava que ell estava a favor de l'Estatut del Parlament i que havia oblidat en quin sentit va votar al referèndum. El periodista va esbossar un somriure incrèdul: "Tot-

hom recorda què va votar en el referèndum de l'Estatut". L'evasiva és en si prou reveladora del sentit del vot. Però tant o més quan Laporta, malgrat ser president del Barça, va decidir intervenir en la campanya electoral d'octubre de 2006 en favor d'Artur Mas, del Mas que havia mutilat l'Estatut mentre mantenia que ja no ens caldria anar mai més a Madrid a pidolar.

Ara no crec que Mas hi torni. Gat escalat amb aigua tèbia en té prou. Esquerra ha deixat clar, de manera diàfana, que només pactarà amb qui estigui disposat a convocar des del govern una consulta independentista. I això descarta el PSC. Però també Mas, que ja ha dit que ni parlar-ne. A menys, és clar, que ERC aguantí el tipus i sigui determinant. PSC i CiU tampoc no volien la reforma de l'Estatut i se la van haver d'empassar.

No cal dir que el nacionalisme, a Catalunya, històricament no ha estat mai independentista. CiU sempre s'ha definit com una formació nacionalista i, en canvi, sempre ha apostat per l'encaix amb Espanya, tot i les sobrevingudes

ambigüitats de Mas, que sí, que no, però que per no espantar les tietes, ni incomodar l'establishment que l'avalua, ho resol afirmant que aposta pel dret a decidir sense límits però sense trencar un ou. Ja m'explicarà a mi com es fa una truita així. S'agraeix, almenys en aquest punt, la sinceritat de Duran Llerda, que sobre una possible consulta diu demà m'afaitaràs.

Aquell que festejava el Mas de la martin-gala estatutària, ha decidit finalment llançar-se a l'arena política, amb una crida a la unitat independentista que feia posar els pèls de punta. Primer, per algun dels personatges que es van afanyar a fer-se la foto, en nom de la unitat; professional de l'astracanada i el disbarat. En segon lloc, perquè si cada vegada que un nacionalista es fa independentista vol fer el seu propi partit anem arreglats. Tercer, el gest estrafolari de posar EUiA, ICV, Unió o fins i tot CDC en el sac independentista quan cap d'aquestes formacions polítiques no és independentista, ganes de posar el cascavell al gat. Quart, perquè aquella crida era, de fet, una opa a ERC amén dels seguidors de Carretero als qui Laporta fa anar com una baldufa. I cinquè, la modestia no és precisament la millor de les virtuts dels que lideren la crida.

Hi tenen tot el dret, només faltaria, de fer una candidatura i les que vulguin. Però que no m'expliquin sopars de duro, ni em facin combregar amb missatges messiànics, ni em parlin més de generositat ni d'una unitat que cap d'ells no ha predicat amb l'exemple sinó ben bé al contrari.

Que no m'expliquin sopars de duro, ni em parlin més de generositat ni d'una unitat que cap d'ells no ha predicat amb l'exemple sinó ben bé al contrari